

Го удри сосъ зенгіа-та,
 Та прошета, и изшета
 До седумдесетъ дервени,
 И осумдесетъ клисури;
 Съ вѣрна въ града Солуна
 Во Солуна при кадіа,
 Дек' пладнина си кланяше,
 На кадіа си говоре:
 „Ей кадіо, старъ кадіо!
 Мене пущи Амзабег-отъ,
 Да ми да'ишъ бѣла книга.“
 Па му веле старъ кадіа:
 „Иди Радичъ на ме'ани,
 Да попиешъ ладно вино!“
 Свѣрти конь-о Радичъ юнакъ,
 Пойде на ладни меани,
 Седна си вино да піе,
 Отъ пладнина д' икиндіа,
 Не му текна да си стане,
 Да поиде кай старъ кадіа.
 Па му веле бѣрза коня:
 „Варай, варай мой стопане!
 Айде стани да поидиме;
 Тебе кадя ке излѣжи,
 Ке ти земе пѣрва любовъ.“
 Отъ тамъ стана Радичъ юнакъ,
 Отиде на старъ кадіа,
 Ког' икиндіа кланяше;
 Па му веле Радичъ юнакъ:
 „Дай, кадіо, бѣла книга!
 Замѣркнало, ке си одамъ.“
 Тогай веле старъ кадіа:
 „Почекай ме, Радичъ юнакъ,
 Да докланямъ икиндіа.“
 Па на Радичъ жаль му падна;

Искара си остра сабя,
 Му пресече руса глава,
 Та ъкь кладе въ конска торба,
 Исправи конь-о по друми.
 Цѣриъ Арапинъ бѣше пушилъ
 Бѣше пушилъ робини-те,
 Да му зематъ Ангелина,
 Отъ заран', отъ икиндіа.
 Ангелина стое на диванъ,
 По пжтове разгледува,
 Радичъ юнакъ си го чека.
 Па съ задалъ Радичъ юнакъ;
 Тогай веле Ангелина:
 „Ей робини, ей кадѣна!
 Еве идетъ Радичъ юнакъ,
 Ако ве тука заваре,
 'Си-те васъ ке ве изсече.“
 Побегнаха робини-те,
 На цѣриъ Арапинъ казаха;
 Заключение ъкь тешки порти,
 Да не влезе Радичъ юнакъ,
 Оти него ке погубитъ.
 Право оде Радичъ юнакъ
 На Арапски тешки порти;
 Порти найде заключени,
 Па зеде юначки мегданъ,
 Съ префѣрли преку порти,
 М' утаркали руса глава
 Руса глава отъ старъ кадя,
 Емъ му зеде големъ бакшиишъ
 До три кожи биволачки
 Полни рамни жѣлти флоринъ,
 Па съ вѣрна у дома си.
 Го пречека Ангелина
 Ангелина цѣрноока.

172.

Димитаръ.

Снощи по тайна-та вечера
 Триста пушки ся пукнале,

Петстотинъ момци ся паднале,
 Шестстотинъ майки викнале,